

Հովելի գիրքը և Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին - Թիվ տասնվեց

Jeff Pippenger

2025-12-22

Տասնվեցերորդ համար

Նախապես հայցում եմ ներողամտություն այսքան շատ խոսքերի համար՝ նախքան հիմնական թեմային անցնելը: Ցանկանում եմ իրենց տեղում դնել որոշ մարգարեական գծեր, որոնք կարևոր բաղադրիչներ են այն տրամաբանության, որ մտադիր եմ կիրառել, երբ անմիջականորեն քննենք Հովելի գիրքը: Ես նախկինում նշել եմ, որ այն եբրայական բառը, որ Հովելի գրքում թարգմանվում է որպես «կտրված», իր արմատներն ունի Աբրահամի օրերում ուխտը հաստատելու գոհաբերական եղանակի մեջ:

Զարթնե՛ք, ո՛վ հարբեցողներ, և լացե՛ք, և ոռնացե՛ք, բոլոր դուք՝ զինի խմողներ, նոր զինու պատճառով, որովհետև այն կտրվեց ձեր բերանից: Հովել 1:5.

Եբրայերեն «cut off» բառը H3772-ն է, և այն սկզբնարմատ է, որ նշանակում է՝ «կտրել (անջատել, վայր գցել կամ երկփեղկել)». փոխաբերաբար՝ ոչնչացնել կամ սպառել. հատկապես՝ ուխտ կապել (այսինքն՝ դաշինք կամ համաձայնություն հաստատել, ի սկզբանե՝ մարմինը կտրելով և մասերի միջով անցնելով)»:

Ես գիտակցում եմ, որ Strong's-ի «cut off» բառի սահմանումը քերականական իմաստով այն անվանում է «նախնական արմատ»: Այդուհանդերձ, ուխտի և Աբրահամի հետ կապված կտրումը ցույց է տալիս, որ ուխտի լույսը կապված է այդ բառի հետ, և այդ լույսը ներկայացվում է իր նախնական պատմական արմատում: «Cut»-ը, ուխտի պատմության առումով, մարգարեական խորհրդանիշ է՝ հիմնված իր նախնական արմատների վրա, և քերականապես ևս այն նույնացվում է որպես նախնական արմատ:

Հինգերորդ համարի հոչակումը ոչ միայն ցույց է տալիս, որ նրանք չունեն վերջին անձրևի լուրը, ինչպես ներկայացված է «նոր զինով», այլև որ նրանք «այնտեղ իսկ և այն ժամանակ» մերժվում են որպես Աստծո ուխտի ժողովուրդ՝ մի ուխտի ժողովուրդ, որն իր «նախնական արմատները» հասցնում է մինչև Աբրահամ:

Ավելի քան քառասուն տարի անապատում մեռած սերունդը իր նախասկզբնական արմատները հետ էր տանում մինչև Աբրահամ՝ որ նշանակում է բազմաթիվ ազգերի հայր: Հետուի հետ Ավետյաց երկիր մտած սերունդը իր նախասկզբնական արմատները հետ էր տանում մինչև Աբրահամ: Քրիստոսին խաչեցյալ հրեաները իրենց նախասկզբնական արմատները հետ էին տանում մինչև Աբրահամ: Բողոքականները, որոնք դուրս եկան Խավար դարերից և ապա 1844 թվականին փորձվեցին ու մերժվեցին որպես Աստծո ընտրյալ ուխտի ժողովուրդ, իրենց նախասկզբնական արմատները հետ էին տանում մինչև Աբրահամ: Միլլերիտական ֆիլադելֆիական շարժումը, որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին մտավ Մրբությունների Սուրբը, իր նախասկզբնական արմատները հետ էր տանում մինչև Աբրահամ: Միլլերիտական լաոդիկեական

շարժումը, որ 1863 թվականին վերաշինեց Երիթովը, իր նախասկզբնական արմատները հետ էր տանում մինչև Աբրահամ: Լաոդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին, որ Տիրոջ բերանից դուրս է թքվում մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, իր նախասկզբնական արմատները հետ էր տանում մինչև Աբրահամ: Այդ բոլոր սերունդները կատարել են կամ պիտի կատարեն այգու առակի մարգարեական նախատիպը:

Հովելի մոտ հարբեցողները արթնանում են՝ տեսնելու, որ իրենք մերժվել են որպես Աստծո ժողովուրդ, և որ իրենք չունեն վերջին անձրևի լուրը: Այդ դեպքում հակառակը դառնում է ճշմարիտ: Նրանք, ում Հովելը բնորոշում է որպես «փառքի պսակներ» կրողներ, ապա ուխտի մեջ են մտնում, կնքվում և վեր են բարձրացվում որպես ընծա: Աստծո և ընտրյալ ժողովրդի միջև առաջին իսկ վավերացված ուխտը սկսվեց նույն «կտրումով», որը ներկայացված է Աստծո ժողովրդի վերջնական զոհաբերության ժամանակ, որը սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքից: Այդ կտրումը ցորենի և որմմների բաժանումն է: Որմմները մերժվում են և նետվում կրակի մեջ, իսկ ցորենը խրձերով հավաքվում է որպես Պենտեկոստեի առաջին պտղի ցորենի ընծա, որն ապա վեր է բարձրացվում՝ «ինչպես նախորդ տարիներին»:

Սովորաբար մատնանշվում են չորս տեղեր, որոնք ներկայացնում են Աբրահամի ուխտը: Ծննդոց տասներկուսում Աբրահամը «կանչվում» է և ստանում է խոստումը, թե Աստված նրան մեծ ազգ պիտի դարձնի: Սա ուխտի մաս չէ, այլ խոստման կոչումն է: Այդ պահին նրա անունը Աբրամ է, որովհետև ուխտային հարաբերության խորհրդանիշներից մեկը անվանափոխությունն է: Աբրամի անունը փոխվում է ուխտի չորս քայլերից երրորդում:

Որովհետև երբ Աստված Աբրահամին խոստում տվեց, քանի որ իրենից ավելի մեծ մեկով չէր կարող երդվել, Իրենով երդվեց՝ ասելով. «Անշուշտ օրհնելով պիտի օրհնեմ քեզ, և բազմացնելով պիտի բազմացնեմ քեզ»: Եվ այսպես, համբերությամբ տոկալուց հետո նա ստացավ խոստումը: Որովհետև մարդիկ իսկապես երդվում են ավելի մեծ մեկով, և հաստատման համար տրված երդումը նրանց համար բոլոր վեճերի վերջն է: Ուստի Աստված, առավել առատությամբ կամենալով խոստման ժառանգներին ցույց տալ Իր խորհրդի անփոփոխելիությունը, այն հաստատեց երդումով, որպեսզի երկու անփոփոխ բաներով, որոնց մեջ անհնար էր, որ Աստված ստեր, մենք զորավոր մխիթարություն ունենանք՝ մենք, որ ապաստարան գտնելու համար փախել ենք՝ բռնելու մեր առաջ դրված հույսից: Այդ հույսը մենք ունենք իբրև հոգու խարիսխ՝ և՛ ապահով, և՛ հաստատուն, և որը մտնում է վարագույրի ներսի կողմը, ուր մեզ համար որպես նախակարապետ մտել է Հիսուսը՝ հավիտյան Քահանայապետ եղած՝ ըստ Մեթիսեդեկի կարգի: Եբրայեցիներին 6:13–20.

Կոչումը Աստծու խոստումն էր Աբրամին, և դրան հաջորդած «երդմամբ»՝ Նա տվեց երկրորդ վկայությունը: Դրան հաջորդած «երդումը» եռակի էր: Խոստման կոչումից հետո, որը առաջին քայլն էր, երկրորդ, երրորդ և չորրորդ քայլերը հենց Աստծու կողմից ընտրված ժողովրդի հետ հաստատված իրական եռակի ուխտն են: Ծննդոց տասներկուսում Աստված պաշտոնապես «կտրում» է (հաստատում է) ուխտը մի ազդեցիկ

ծիսակարգի միջոցով, որտեղ միայն Աստված է անցնում բաժանված կենդանիների միջև՝ անվերապահորեն հող խոստանալով Աբրահամի սերնդին: Ավետյաց երկիրը ներկայացված էր որպես երկիր՝ երկու գետերի միջև՝ Եգիպտոսի գետի և Եփրատ գետի: Եռակի ուխտի առաջին քայլը ներառում է ուղիղ հղում երկու գետերի մարգարեական խորհրդաբանությանը և այն ամենին, ինչ կապված է այդ խորհրդանիշի հետ: Երբ ներշնչանքը Ուլայի և Հիդդեկեյի գետերին մատնանշում է որպես այժմ կատարման ընթացքի մեջ գտնվող իրադարձություններ, այդ երկու գետերը նախատիպորեն ներկայացված էին Աբրամի մարգարեության մեջ: Տեղադրությունը Աբրամի երկու գետերի միջև է, որոնք, երբ միացվում են Դանիելի երկու գետերի հետ, դառնում են չորս գետեր, որովհետև Քրիստոսի ձայնը շատ ջրերի ձայնն է:

Նույն օրը Տերը ուխտ հաստատեց Աբրամի հետ՝ ասելով. «Քո սերնդին տուի այս երկիրը՝ Եգիպտոսի գետից մինչև մեծ գետը՝ Եփրատ գետը. Կենեացիներին, Կենեզացիներին, Կադմոնացիներին, Խեթացիներին, Փերեզացիներին, Ռափայիմներին, Ամորհացիներին, Քանանացիներին, Գերզեսացիներին եւ Յեբուսացիներին»: Ծննդոց 15:18-21.

Աբրամին խոստացված երկիրը ամբողջ աշխարհն էր, որը վերջին օրերում ներկայացված է տասը թագավորներով, մինչդեռ ուխտի առաջին օրերին այն թվարկված էր որպես տասը ցեղ, ոչ թե թագավորներ: Հարյուր քառասունչորս հազարը հակամարտության մեջ կլինի ամբողջ աշխարհի հետ: Ապա աշխարհը կներգրավվի կիրակնօրյա պաշտամունքի պարտադրման փորձության գործընթացում՝ մեկ համաշխարհային կառավարության կողմից, Հայտնություն տասնյոթի կարմիրագգեստ պոռնիկի առաջնորդության ներքո, որը թագավորում է երկրի տասը թագավորների վրա: Աբրամի պարագայում գազանի պատկերի եկեղեցի-պետություն խորհրդանիշը ներկայացված է Եգիպտոսի գետով՝ որպես պետականության խորհրդանիշ, և Բաբելոնի գետով՝ որպես եկեղեցականության խորհրդանիշ:

Այս բաներից հետո Տիրոջ խոսքը տեսիլքի մեջ եկավ Աբրամին՝ ասելով,

Մի՛ վախեցիր, Աբրա՛մ. Ես քո վահաննն եմ և քո չափազանց մեծ վարձատրությունը:

Եվ Աբրամն ասաց. «Տե՛ր Աստված, ի՞նչ պիտի տաս ինձ, քանի որ ես անզավակ եմ մնում, և իմ տան կառավարիչը այս Դամասկոսցի Եղիեզե՞րն է»: Եվ Աբրամն ասաց. «Ահա, ինձ սերունդ չովեցիր, և ահա իմ տանը ծնվածը իմ ժառանգն է»: Եվ ահա Տիրոջ խոսքը եկավ նրան՝ ասելով.

Սա քո ժառանգը չի լինելու, այլ նա, որ պիտի դուրս գա քո իսկ ընդերքից, նա պիտի լինի քո ժառանգը: Եվ նրան դուրս բերելով՝ ասաց. «Հիմա նայիր դեպի երկինք և համրիր աստղերը, եթե կարող ես նրանց թիվը հաշվել»: Եվ ասաց նրան. «Այդպես պիտի լինի քո սերունդը»:

Եվ նա հավատաց Տիրոջը, և Նա դա նրան արդարություն համարեց: Եվ ասաց նրան,

Ես եմ Տերը, որ քեզ դուրս բերեցի Քաղդեացիների Ուրից՝ այս երկիրը քեզ տալու, որպեսզի այն ժառանգես:

Եվ նա ասաց. «Տե՛ր Աստված, ինչո՞ւ պիտի գիտենամ, որ այն պիտի ժառանգեմ»: Եվ Նա ասաց նրան,

Վերցրու ինձ համար երեք տարեկան մի երինջ, երեք տարեկան մի այծ, երեք տարեկան մի խոյ, մի տատրակ և մի աղավնու ձագ:

Եվ նա առավ բոլոր դրանք իր մոտ, մեջտեղից բաժանեց դրանք և յուրաքանչյուր մասը դրեց իրար դիմաց, բայց թռչունները չբաժանեց: Եվ երբ գիշատիչ թռչունները իջան դիակների վրա, Աբրամը քշեց նրանց: Եվ երբ արևը մայր էր մտնում, խոր քուն ընկավ Աբրամի վրա, և ահա մեծ խավարի սարսափ պատեց նրան: Եվ Նա ասաց Աբրամին,

Վստահությամբ իմացիր, որ քո սերունդը օտար պիտի լինի մի երկրում, որ իրենցը չէ, և պիտի ծառայեն նրանց. և նրանք պիտի չարչարեն նրանց չորս հարյուր տարի: Եվ այն ազգին, որին պիտի ծառայեն, Ես էլ պիտի դատեմ. և հետո նրանք պիտի դուրս գան մեծ ունեցվածքով:

Եվ դու խաղաղությամբ պիտի գնաս քո հայրերի մոտ. բարի ծերության մեջ պիտի թաղվես:

Բայց չորրորդ սերնդում նրանք դարձյալ այստեղ պիտի գան, որովհետև Ամորիացիներին անօրենությունը դեռ լիովին չի հասել իր լրությանը:

Եվ եղավ, երբ արևը մայր մտավ, և մութ եղավ, ահա՝ մի ծխացող հնոց և մի բոցավառ ճրագ, որ անցավ այն կտորների միջով: Ծննդոց 15:1–17:

Նա, ով Մովսեսին և Իսրայելի որդիներին առաջնորդելու էր գիշերը՝ կրակի սյան, և ցերեկը՝ ամպի կերպարանքով, անցավ այն «կտրված» մասերի միջով՝ որպես ծխացող հնոց և բորբոքված ճրագ:

Եվ Տերը ցերեկով ամպի սյան մեջ գնում էր նրանց առջևից՝ նրանց ճանապարհը ցույց տալու համար, և գիշերով՝ կրակի սյան մեջ՝ նրանց լույս տալու համար, որպեսզի նրանք գնան թե՛ ցերեկը և թե՛ գիշերը. Նա չվերցրեց ժողովրդի առջևից ո՛չ ցերեկվա ամպի սյունը, ո՛չ էլ գիշերվա կրակի սյունը: Ելք 13:21, 22.

Այրվող ճրագը և ծխացող հնոցը նախապատկերում էին ամպի կամ կրակի սյունը և ներկայացնում են Աբրամի հետ Աստծո կողմից ուխտը հաստատելու մեջ ներառված երեք քայլերից առաջին քայլի մարգարեական տարրը: Գլուխը սկսվում է «Մի՛ վախեցիր» խոսքերով, որովհետև առաջին հրեշտակի պատգամը «Վախեցե՛ք Աստծուց» է, և նրանք, ովքեր Աբրամի նման վախենում են Աստծուց, Աստծուց վախենալու կարիք չեն ունենա: Գոյություն ունեն վախի երկու տեսակ, որովհետև կան մարդկանց երկու դասեր:

Ուխտի մասին հատվածում ավելի առաջ Աբրամը հավատաց Աստծուն, և դա նրան արդարություն համարվեց: Երեք հրեշտակները զուգահեռվում են Սուրբ Հոգու գործին, ինչպես ներկայացված է Հովհաննեսի կողմից, ով ուսուցանում է, որ Սուրբ Հոգին մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ է համոզում: Այդ հատկանիշները

համապատասխանում են երեք հրեշտակներին, ուստի երբ ուխտի մասին հատվածում Աստծո երկյուղը ներկայացվում է, ապա նույնացվում է արդարության երկրորդ քայլը, որին հաջորդում է դատաստանի հռչակումը, որը Սուրբ Հոգու երրորդ գործն է և երրորդ հրեշտակի լուրը: Ուխտի առաջին քայլը նախատիպեց առաջին հրեշտակի լուրը, որը միշտ բոլոր երեք լուրերի ֆրակտալն է: Ուխտի ընթացքի երեք քայլերը ներկայացնում են Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակներին:

Այն բանից հետո, երբ Աբրամը համարվում է արդար՝ նշանավորելով երկրորդ հրեշտակին, նա զոհաբերություն է պատրաստում, որովհետև զոհաբերությունը պատրաստվում է դատաստանի երրորդ քայլին անմիջապես նախորդելով: Այդ զոհաբերությունը ներկայացնում է Մադաքիա երեքի դևտացիների զոհաբերությունը, որը բարձրացվում է որպես դրոշ: Ինչպես Մովսեսի կյանքի երեք քառասունամյա ժամանակաշրջանները ներկայացնում են երեք հրեշտակների լուրերը, այնպես էլ Մովսեսի առաջին քառասուն տարին իր մեջ ունի երեք հրեշտակների լուրի բոլոր երեք քայլերը:

Այն վայրը, որտեղ Մովսեսի վկայությունը սկսվում է, նրա ծնողների՝ Աստծուց վախենալով է (առաջին քայլը), որին հաջորդում է տեսողական փորձությունը: Երկրորդ քայլը ներառում է տեսողական փորձություն, ինչպես Դանիելի առաջին գլխում էր, երբ Դանիելն սկզբում վախեցավ Աստծուց և հրաժարվեց ուտել բաբելոնական կերակուրը, ապա փորձվեց իր մարմնական տեսքի հիման վրա: Այնուհետև Դանիելի համար եղավ երրորդ փորձությունը երեք տարի անց Նաբուգոդոնոսոր թագավորի կողմից, որը հյուսիսի թագավորի և կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանիշն է, և որը երրորդ հրեշտակի պատգամն է:

Մովսեսի ծնողները վախեցան Աստծուց, նրան ջրի մեջ տապանի մեջ դրեցին, և փառավորնի դուստրը առաջնորդվեց տեսնելու իրավիճակը, ապա վճիռ արձակեց հոգուտ մանկանը փրկելու: Մովսեսի կյանքի սկիզբը պատկերացում էր այն ուխտի, որ Աստված կապեց մարդկության հետ, և ապա Մովսեսի միջոցով Աստված նաև ուխտ կապեց մարդկությունից ընտրված մի ազգի հետ: Նոյի ուխտը մարդկության հետ ներկայացնում է մեծ բազմությանը, իսկ Մովսեսի ուխտը ընտրված ժողովրդի հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազարը: Այն ընծան, որ Աբրամը պետք է մատուցեր՝ ուխտը վավերացնելու համար, կրում էր Նոյի ուխտի խորհրդանշանը, ինչպես նաև Մովսեսը, որը դարեր անց կատարեց Աբրամի մարգարեությունը:

Մատուցումը բաղկացած էր հինգ տարբեր կենդանիներից՝ երեք տարեկան երինջից, երեք տարեկան այծից, երեք տարեկան խոյից, տատրակից և աղավնու ձագից: Թռչունները թողնվեցին ամբողջական, իսկ երինջը, խոյը և այծը երկու կեսի «կտրվեցին»: Այս մատուցումը նախատիպում է վերջին օրերում դրոշի բարձրացումը՝ որպես մարդկության համար տեսանելի փորձություն: Փառավորնի դստեր համար տեսանելի նշանը տապանի մեջ եղող մանուկ Մովսեսն էր: Տապանը խորհրդանշվում է տապանի վրա եղած ութ հոգիներով: «Ուր» թիվը հաստատված է որպես հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի մարգարեական բնութագրիչներից մեկը: Երբ նկատի ես առնում կենդանական հինգ մատուցումները և երեքը կիսում ես, ապա քո մատուցումը

կազմվում է ութ մասերից, ինչպես նախատիպված է Նոյով, ապա հաստատված՝ Աբրամի մատուցմամբ:

Այդ հինգ կենդանիները, երբ բաժանվում են Աստծո հրամանի համաձայն, ներկայացնում են «ութ» թիվը, և այդպիսով ներկայացնում են աշխարհի վախճանին եղող այն հոգիներին, որոնք նախատիպված էին տապանի վրա եղած «ութ» հոգիներով: Թլփատության նշանը, որը Աբրամի եռակի ուխտի երկրորդ քայլն էր, պետք է կատարվեր ծնվելուց հետո «ութերորդ» օրը, իսկ այդ ծեսը փոխարինվեց մկրտությամբ, որը նախապատկերում է Քրիստոսի հարությունը, որ տեղի ունեցավ «ութերորդ» օրը: «Ութ» թիվը հաստատված առանձնահատկությունն է թե՛ Նոյի, թե՛ Մովսեսի ուխտերի, և դրանք նախապատկերում են այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք պիտի բարձրացվեն որպես դրոշի ընծա, և որոնք են յոթից եղող «ութերորդը»:

Այդ հինգ կենդանիները ներկայացնում են հինգ իմաստուն կույսերին, որոնք նախապատկերված են տապանի վրա եղած «ութ»-ով, և նրանք հին աշխարհից պիտի անցնեն նոր աշխարհ՝ առանց մահ տեսնելու:

Աբրամի ընծան մաքուր ընծա էր, որովհետև ընծայի բոլոր կենդանիները մաքուր կենդանիներ էին, և միասին նրանք ներկայացնում են ողջակեզների համար գործածվող գլխավոր կենդանիները: Առաջին հրեշտակի պատգամը ներառում է Արարչին երկրպագելու պատվերը, և այն սրբարանի ծառայության գլխավոր զոհաբերական կենդանիները, որը պետք է հաստատվեր Աբրամի մարգարեության կատարման ժամանակ՝ Մովսեսի օրերում, ներկայացվում են որպես երկրպագության ընծաներ՝ միաժամանակ նախապատկերելով նաև Արարչին երկրպագելու առաջին հրեշտակի կոչը:

Տասնութերորդ համարը հստակ ասում է. «Այդ օրը Տերը ուխտ կապեց Աբրամի հետ»: Սա նշանավորում է այն երեք քայլերից առաջինը, որոնք նախակերպում են Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակներին: Ծննդոց տասնհինգում եղած ուխտի քայլը ներկայացնում է Հայտնություն տասնչորսի առաջին հրեշտակի լուրը, որին հաջորդում է երկրորդ հրեշտակը, որը նախակերպված էր Աբրամի ուխտի երկրորդ քայլով, որ գտնվում է Ծննդոց տասնյոթում:

Երկրորդ քայլում Աբրամի անունը փոխվում է Աբրահամի: «Աբրամ» նշանակում է «հայրը բարձրացյալ է», իսկ «Աբրահամ» նշանակում է «բազում ազգերի հայր»: Աբրամի կանչի ժամանակ տրվեց մեծ ազգ դառնալու խոստումը, սակայն այդ խոստումը չվավերացվեց, մինչև Աբրամի անունը չփոխվեց: Այդ ժամանակ նա դարձավ ընտրյալ ուխտի ժողովրդի առաջին հայրը: Հաջորդ քայլը նախատիպավորում էր երրորդ հրեշտակի պատգամը, երբ Աբրահամը փորձության ենթարկվեց Իսահակին զոհաբերելու հարցում, ինչը նախատիպավորում էր խաչը, ինչը նախատիպավորում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, ինչը նախատիպավորում է կիրակնօրյա օրենքը, որը երրորդ հրեշտակի պատգամն է: Այդ երրորդ ուխտի քայլը կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի քսաներկուսին, և այն ներկայացված է Ծննդոց քսաներկրորդ գլխում:

Երկրորդ քայլում, որը երկրորդ հրեշտակի լուրն է, որտեղ Աբրամի անունը փոխվում է, թվատվության արարողությունը հաստատվում է որպես ուխտի ժողովրդի և Աստծու հետ նրանց հարաբերության «նշան»: Երկրորդ հրեշտակի լուրի պատմության մեջ է, որ Աստծու ժողովուրդը կնքվում է: Նրանք բարձրացվում են որպես դրոշ երրորդ հրեշտակի լուրում, որը ներկայացված է Կիրակնօրյա օրենքով, սակայն նրանք կնքվում են Կիրակնօրյա օրենքին անմիջապես նախորդող ժամանակահատվածում, որը միլլերական պատմության մեջ կլինեք 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին դռան փակվելուց անմիջապես առաջ:

Նույնը ճշմարիտ է նաև Բաբելոնից դուրս գալու երեք հրամանագրերի պարագայում, որոնք սկիզբ դրեցին 2300-ամյա մարգարեությանը, որն ավարտվեց երրորդ հրեշտակի գալուստով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Տաճարն ավարտվեց երկրորդ հրամանագրի պատմության ընթացքում՝ առաջինից հետո, բայց երրորդից առաջ: Հիմքերը դրվեցին առաջին հրամանագրի ժամանակ, իսկ տաճարի շինությունն ավարտվեց երկրորդ հրամանագրի պատմության ընթացքում: Մ.թ.ա. 457 թվականի երրորդ հրամանագիրը սկիզբ դրեց 2300 տարիներին, մինչդեռ հենց այդ հրամանագիրը հրեաներին վերադարձրեց ազգային ինքնիշխանությունը: Երրորդ ճանապարհային նշանի մոտ մի թագավորություն է հաստատվում, ինչպես ներկայացված է երրորդ հրամանագրի ժամանակ ազգային ինքնիշխանության վերականգնմամբ և հաղթական եկեղեցու բարձրացմամբ որպես դրոշ՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Երրորդ հրովարտակը նախապատկերեց երրորդ հրեշտակի ժամանումը ամուսնությունը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Հարսն իրեն պատրաստում է ամուսնությունից առաջ, ոչ թե ամուսնության պահին: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը կատարվում է կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ՝ այն ժամանակաշրջանում, որը մարգարեաբար ներկայացված է որպես գազանի պատկերի փորձություն: Մեզ տեղեկացվում է, որ գազանի պատկերի փորձությունն այն փորձությունն է, որը մենք պետք է անցնենք նախքան փորձաշրջանի փակվելը:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը պիտի կազմավորվի նախքան փորձաշրջանի ավարտվելը, որովհետև այն պիտի լինի Աստծո ժողովրդի համար այն մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ձեր դիրքորոշումն այնպիսի անհամապատասխանությունների խառնաշփոթ է, որ միայն քչերն են մոլորվելու:»

«Հայտնություն 13»-ում այս թեման հստակորեն ներկայացված է. [Հայտնություն 13.11–17, մեջբերված]:

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պիտի ունենա նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր իրենց հավատարմությունը Աստծուն ապացուցեցին՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Իսկ նրանք, ովքեր երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը զիջում են և ընդունում կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, հատոր 15, էջ 15:

Դուռը փակվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ նախապատկերելով Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փակվող դուռը: Քույր Ուայթը նշում է, որ գազանի պատկերի փորձությունն այն փորձությունն է, որը մենք պետք է անցնենք «մինչև» փորձաշրջանի փակվելը, և նա նաև նշում է, որ այդ փորձությունն այն վայրն է, որտեղ վճռվում է մեր հավիտենական ճակատագիրը: Կիրակնօրյա օրենքից առաջ հարսը պատրաստում է իրեն, և դա պահանջում է ունենալ պատշաճ հարսանեկան զգեստը՝ մի զգեստ, որ պիտի մաքրվի Ուիտի Պատգամաբերի զտող կրակներով: Կնիքը դրվում է հարսանիքից առաջ, և ապա հարսանիքը տեղի է ունենում Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Քույր Ուայթը ցույց է տալիս, որ կնքումը ճշմարտության մեջ հաստատվելն է թե՛ մտավոր, թե՛ հոգևոր առումով: Նա նաև նշում է, որ երբ Աստծո ժողովուրդը կնքվի, այնժամ կգա Աստծո դատաստանների ցնցումը: Ցնցումը այն դատաստաններն են, որոնք սկսվում են Հայտնություն տասնմեկի երկրաշարժից, որը Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքն է:

Միլլերիտական տաճարը ավարտվեց Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակ, ինչը ցույց է տալիս, որ կնիքը դրվում է դատաստանի երրորդ սահմանանշանից առաջ: Աբրահամի ուխտում դատաստանի երրորդ քայլը Իսահակն էր Մորիա լեռան վրա, որը նախապատկերում էր ոչ միայն Քրիստոսին խաչի վրա, այլև Ղևտացիների ընծայաբերումը Մաղաքիա երրորդում:

Եվ Նա պիտի նստի որպես արծաթը զտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի զտի նրանց ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այնժամ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին:

Եվ Ես կմոտենամ ձեզ դատաստանի համար, և կլինեմ արագ վկա՝ ընդդեմ կախարդների, և ընդդեմ շնացողների, և ընդդեմ սուտ երդվողների, և ընդդեմ նրանց, ովքեր վարձկանին նեղում են իր վարձքի մեջ, այրուն և որբին, և օտարականին շեղում են իր իրավունքից, և Ինձ չեն երկնչում, ասում է Զորաց Տերը: Մաղաքիա 3:3-5.

Մաքրագործման ընթացքից հետո ընծան «այն ժամանակ» կլինի ինչպես հին օրերում, և ընծան պատրաստվում է դատաստանի վերջին ակտի ընթացքում, որովհետև հենց այն ժամանակ է, որ մաքրագործված և որպես ընծա պատրաստված ղևտացիները հակադրվում են այն անմիտ կույսերին, որոնց դեմ Քրիստոսը պետք է լինի «արագ վկա»: «Արագ վկան» «Լառդիկիայի եկեղեցու հավատարիմ վկան» է, որ Սեբնային գնդակի պես շարտում է հեռավոր դաշտը, և որ արկային ուժով փսխում է լառդիկեցիներին Իր բերանից դուրս: Յորենի և որոմների բաժանումը արագ կլինի, որովհետև վերջին շարժումները սրընթաց են: Այդ արագ պատգամաբերը Նա է, Ով Մաղաքիա երեքում հանկարծ գալիս է Իր տաճարը:

Մաղաքիայի մոտ «ինչպես հին օրերում» ընծայի բարձրացումը հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի բարձրացումն է. դա Պենտեկոստեի երկու տատանվող հացերի ընծայի

բարձրացումն էր. դա անապատում ցցի վրա բարձրացված օձի բարձրացումն էր. դա Քրիստոսի՝ խաչի վրա բարձրացումն էր, և դա Մեղրաքի, Միսաքի և Աբեղնագովի բարձրացումն էր բոցավառ հնոցի մեջ՝ Քրիստոսի հետ, մինչ ողջ աշխարհը զարմանքով դիտում ու զարմանում էր. դա 1843 թվականի աղյուսակի հրապարակումն էր, և 1850 թվականի աղյուսակի համար նախատեսված նպատակը:

Աբրահամի ուխտի երկրորդ փուլում էր, որ թլփատության ծեսը հաստատվեց և պարտադիր դարձավ՝ այդպիսով դառնալով ուխտի նշանը: Աբրահամը, ի տարբերություն Մովսեսի, անմիջապես թլփատեց Իսահակին, որպեսզի երբ նրան երրորդ փուլում որպես ընծա բարձրացներ, Իսահակը ներկայացներ նշանը: Այդ նշանը հետագայում պիտի փոխարինվեր մկրտությամբ, որոնք միասին երկու վկա են տալիս խաչի նշանին:

«Ի՞նչ է կենդանի Աստծու կնիքը, որ դրվում է Իր ժողովրդի ճակատների վրա: Դա մի նշան է, որը հրեշտակները, բայց ոչ մարդկային աչքերը, կարող են կարդալ. որովհետև կործանիչ հրեշտակը պետք է տեսնի այս փրկագնման նշանը: Խորհուն միտքը տեսել է Գողգոթայի խաչի նշանը Տիրոջ որդեգրված որդիների և դուստրերի վրա: Աստծու օրենքի խախտման մեղքը վերացված է: Նրանք հագել են հարսանյաց զգեստը և հնազանդ ու հավատարիմ են Աստծու բոլոր պատվիրաններին»: Ձեռագիր հրատարակում, թիվ 21, 51:

Ծննդոց տասնհինգում ուխտի առաջին քայլում նշվում է գերության մեջ չորս հարյուր տարվա մի ժամանակային մարգարեություն, իսկ Պողոսը նույն ժամանակահատվածը որոշում է որպես չորս հարյուր երեսուն տարի: Պողոսի հաշվարկը սկսվում է Ելք տասներկուսի կոչումից, քանի որ նա ներառում է նաև Աբրամի պանդխտության ժամանակը: Երբ չորս հարյուր տարին երեսուն տարվա հարաբերությամբ ուշադիր քննվում է, Պողոսի կողմից ներկայացվում է մեկ խորհրդանիշ, իսկ Աբրամի կողմից ներկայացված չորս հարյուր տարին՝ մեկ այլ խորհրդանիշ: Ուրեմն, ի՞նչ է ներկայացնում չորս հարյուր տարվա ժամանակահատվածը, և ի՞նչ է ներկայացնում չորս հարյուր երեսուն տարվա ժամանակահատվածը, և ի՞նչ է ներկայացնում երեսուն տարին:

Գիտնականները տեղին կերպով ցույց են տվել, որ չորս հարյուր երեսուն տարիները կարելի է բաժանել երկու՝ յուրաքանչյուրն երկու հարյուր տասնհինգ տարի տևող՝ շրջանների, որոնցից առաջինը գերծ էր կապանքից և ստրկությունից, իսկ երկրորդը՝ ստրկություն:

Աբրահամը Քանան մտավ 75 տարեկան հասակում, իսկ Իսահակը ծնվեց, երբ Աբրահամը 100 տարեկան էր (25 տարի անց): Հակոբը ծնվեց, երբ Իսահակը 60 տարեկան էր, և Հակոբը Եգիպտոս մտավ, երբ 130 տարեկան էր: Սա կազմում է 215 տարի Քանանում և 215 տարի Եգիպտոսում՝ ընդհանուր 430 տարի: Մարգարեության ուսանողի համար սա տալիս է երկու վկայություն՝ ուխտի երկու խորհրդանիշներից, Պողոսի համար, ինչպես Աբրամի դեպքում, որի անունը փոխվեց: Պողոսը նշում է 430-ը, իսկ Աբրամը՝ 400-ը: Փուլ առ փուլ կատարված՝ միմյանց առնչվող երկու ժամանակային մարգարեությունների իրականացումը կապված է առաջին ուխտի ժամանակաշրջանի

հետ, որը հանգեցրեց Աստծո ընտրյալ ժողովրդի հաստատմանը:

Երբ Քրիստոսը մտավ պատմության մեջ՝ շատերի հետ ուխտը մեկ շաբաթով հաստատելու համար, այդ շաբաթը ներկայացնում էր երկու փոխկապակցված ժամանակային մարգարեություններ: Պողոսի հիշատակած չորս հարյուր երեսուն տարվա մարգարեությունը, ինչպես և Քրիստոսի շաբաթը, կարելի է բաժանել երկու հավասար մասերի: Քանանում եղած 215 տարիներ, որոնց հաջորդեցին Եգիպտոսում եղած 215 տարիները, նախապատկերում էին Քրիստոսի անձնական վկայությունը 1260 օրերի ընթացքում, որին հաջորդեցին Քրիստոսի վկայության 1260 օրերը՝ Իր աշակերտների անձերում: Այն 2520 օրերը, որոնց ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, նույնպես ներկայացնում են այն յոթ ժամանակները, որոնք «Նրա ուխտի վեճն» են:

Ք.ա. 723 թվականից մինչև 1798 թվականը 2520 տարի է, և այդ տարիները բաժանվում են 1260-ական երկու ժամանակաշրջանների, որոնք ներկայացնում են հեթանոսության կողմից սրբարանը և գորքը 1260 տարի կոխկրտելը, որին հաջորդում է պապականության կողմից սրբարանը և գորքը 1260 տարի կոխկրտելը: Քրիստոսի շաբաթվա միջինը խաչն էր, և շաբաթվա միջինը (538) տալիս է հեթանոսական վկայության 1260 տարի, որին հաջորդում է հեթանոսության պապական աշակերտի հեթանոսական վկայության 1260 տարի: Երբ խաչի վրա Քրիստոսի շնորհի արքայությունը գորացվեց, դա նախակերպարեց 538 թվականը, երբ հակաքրիստոսի արքայությունը գորացվեց: Խաչի վրա բառացի Իսրայելը շրջանցվեց, և հոգևոր Իսրայելը սկսվեց: 538 թվականին բառացի հեթանոսությունը շրջանցվեց, և հոգևոր հեթանոսությունը սկսվեց:

Աբրամի չորս հարյուր տարվա մարգարեությունը նաև չորս հարյուր երեսուն տարի է: Դա նույն մարգարեությունն է, սակայն ներկայացված է ուխտի երկու խորհրդանիշներով: Ժամանակի այդ երկու փոխկապակցված մարգարեությունները մատնանշում էին Աստծո ժողովրդի գերությունն ու ազատագրությունը, որոնք պիտի կատարվեին հին Իսրայելի ուխտի պատմության սկզբում: Հին Իսրայելի ուխտի պատմության վերջում կա մի ժամանակային մարգարեություն, որ համընկնում է մեկ ուրիշի հետ՝ օրը տարվա դիմաց հարաբերությամբ, և այդպիսով նույնականացնում է երկու ժամանակային մարգարեություններ, որոնք շեշտադրում են ազատագրությունն ու գերությունը:

Հին Իսրայելի սկզբի և ավարտի միջանկյալ պատմության մեջ մենք գտնում ենք Դանիելին՝ Բաբելոնի գերության մեջ: Այդ ուխտի պատմությունից, որը մատնանշում է գերությունն ու ազատման խոստումը, ներկայացվում է այն մարգարեությունը, որը Հին Իսրայելի ուխտի պատմությունը կապում է ժամանակակից Իսրայելի ուխտի պատմության հետ: Դանիելի գրքում առանձնացվում են երկու ժամանակային մարգարեություններ: Մովսեսի «յոթ ժամանակների» «երդումը» Ղևտական քսանվեցից նույնացվում է Դանիել 9/11-ում, ինչպես նաև Դանիել ութի տասներեքերորդ համարի հարցը, որը տանում է դեպի տասնչորսերորդ համարի պատասխանը, ուր նույնացվում է 2300 տարիների մարգարեությունը: «Երդումը», որը, եթե խախտվում է, Դանիել ինը

տասնմեկում դառնում է «Մովսեսի անեծքը», երբ այն գործադրվեց հարավային թագավորության դեմ մ.թ.ա. 677 թվականին, ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ինչպես նաև 2300 տարիները: Երկու 2520 ցրումները տեղադրված են տասներեքերորդ համարի հարցում, իսկ տասնչորսերորդ համարի պատասխանը 2300-ն է:

Ինչպես Մովսեսի դեպքում՝ հին Իսրայելի ուխտի պատմության ալֆայի, և ինչպես Քրիստոսի դեպքում՝ հին Իսրայելի ուխտի պատմության օմեգայի, այնպես էլ ժամանակակից Իսրայելի սկզբնական ալֆա-պատմությունն ընդգրկում էր երկու փոխկապակցված ժամանակային մարգարեություններ: Մեկը ներկայացնում էր գերություն և ստրկություն, իսկ մյուսը՝ ազատագրում: Հին Իսրայելի ալֆա-պատմության մեջ 430 տարիների բաժանումը երկու հավասար ժամանակաշրջանների նախատիպեց այն մարգարեական բաժանումը, որը կրկնվեց այն շաբաթում, երբ Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, և ուխտը խախտելու համար դատաստանի փոխկապակցված ժամանակահատվածը, որը բաժանված էր երկու հավասար ժամանակաշրջանների, առաջ է բերում երկու վկաներ, որ ժամանակակից Իսրայելի ալֆա-պատմությունը պետք է ունենար նմանատիպ մարգարեական խարիսխ: 2520 տարիներն ու 2300 տարիները, որոնք միասին ավարտվում են, ապահովում են երկու փոխկապակցված ժամանակային մարգարեությունների երրորդ վկային, որոնք պարունակում են մի մարգարեություն, որը մեջտեղում հավասարապես բաժանված է:

Երեք վկաներ մի հոգու պիտի առաջնորդեին ակնկալելու, որ երբ Տերը ուխտի մեջ մտնի հարյուր քառասունչորս հազարի հետ արդի Իսրայելի օմեգա պատմության մեջ, պիտի լինեին մարգարեական ժամանակի երկու իրար առնչվող մարգարեություններ և դրանց առնչված մի ժամանակահատված, որը բաժանված է երկու հավասար մասերի. սակայն այդպես լինել չի կարող, որովհետև երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ արդի Իսրայելի հետ, Նա Իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և հռչակեց, որ այլևս ժամանակ պիտի չլինի:

Հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտը ներկայացված է առաջին պտղի ցորենի ընծայի երկու շարժական հացերով: Երեք վկաների մարգարեական կառուցվածքը, որին հաջորդում է երկակի վկայություն, որը զուրկ է մարգարեական ժամանակի տարբերակումից, գտնվում է Աբրամի ընծայի մեջ՝ երինջի (որը հավասարապես բաժանվեց), այծի (որը հավասարապես բաժանվեց) և խոյի (որը հավասարապես բաժանվեց), որոնց հաջորդում էին տատրական ու աղավնին:

Առաջին երեք ընծաները բոլորն էլ իրենց խորհրդանշի հետ երեք տարի էին կապված, և դա ցույց էր տալիս, որ դրանք ներկայացնում են երեք ընծաներ, որոնք ունեին մարգարեական ժամանակ: Այդ երեք ընծաները ոչ միայն բոլորն էլ ունեին մարգարեական ժամանակ, այլ նրանցից յուրաքանչյուրն ուներ մարգարեական ժամանակ, որը հավասարապես բաժանված էր երկու ժամանակաշրջանի: Տատրակն ու աղավնին տարիք չունեն կցված. նրանք պարզապես պետք է երիտասարդ լինեին, որովհետև ներկայացնում են ուխտի ժողովրդի վերջին սերունդը, որը ներկայացված է երկու թռչուններով, կամ երկու հոտերով:

Երկու հոտերը ներկայացնում են մեծ բազմությունը և հարյուր քառասունչորս հազարը, սակայն երկու թռչուններն ունեն երկրորդական նշանակություն: Աղավնին սրբարանի համար մատուցվող ընծաներից մեկն է, և երբ քննես աղավնու նույնականացումը որպես ընծա, առավել հաճախ, քան ոչ, այն նշանակում է աղավնու մի տեսակ. մինչդեռ Աբրամի ընծայի մեջ հիշված աղավնին մատնանշում է մի թռչուն, որ այնքան երիտասարդ է, որ դեռևս փետուրներ չունի, կամ, ավելի վատ, մի թռչուն, որի փետուրները պոկված են: Մարգարեական այս մակարդակում երկու թռչունները ցորենն ու որոմներն են:

Վերջին օրերում դրոշը պիտի բարձրացվի դեպի երկինքները՝ որպես թռչուն, և դա պիտի լինի հենց այն ժամանակ, երբ երկու անմաքուր թռչուններ պիտի բարձրացնեն ամբարշտությունը և նրան դնեն իր գահի վրա Շինարում:

Այն ժամանակ այն հրեշտակը, որ խոսում էր ինձ հետ, առաջ ելավ և ասաց ինձ. «Արդ, բարձրացրո՛ւ աչքերդ և տե՛ս, թե ի՛նչ է սա, որ դուրս է գալիս»: Եվ ես ասացի. «Ի՛նչ է դա»: Եվ նա ասաց. «Սա մի եփա է, որ դուրս է գալիս»: Եվ նա ավելացրեց. «Սա է նրանց պատկերը ամբողջ երկրով մեկ»: Եվ ահա բարձրացվեց մի տաղանդ կշռող կապարի կտոր, և սա մի կին է, որ նստած է եփայի մեջտեղում:

Եվ նա ասաց. «Սա ամբարշտությունն է»: Եվ նա այն նետեց եփայի մեջտեղը, և դրա բերանին զցեց կապարի կշիռը:

Այնուհետև ես բարձրացրի իմ աչքերը և նայեցի, և ահա դուրս եկան երկու կին, և քամին նրանց թևերի մեջ էր. որովհետև նրանք արագիլի թևերի նման թևեր ունեին. և նրանք եփան բարձրացրին երկրի և երկնքի միջև: Այնժամ ես ասացի ինձ հետ խոսող հրեշտակին. «Ո՞ր են նրանք տանում այդ եփան»: Եվ նա ասաց ինձ. «Որպեսզի նրա համար տուն շինեն Սենաարի երկրում. և այն կհաստատվի ու այնտեղ կդրվի իր սեփական պատվանդանի վրա»: Զաքարիա 5:5-11.

Պապականությունը, ներկայացված որպես «անօրենություն», կամ Պողոսի կողմից՝ որպես «այն անօրենը», իր մահաբեր վերքը ստացավ 1798 թվականին, երբ կապարի մի տաղանդ դրվեց այն զամբյուղի վրա, որի մեջ նա նստած է: Դրանից հետո հոգևորականությունը և ուխտադավան բողոքականությունը պիտի բարձրացնեն նրան և նրա համար տուն կառուցեն Սենաար երկրում, հենց այն նույն ժամանակ, երբ Աստված կավարտի այն տան կառուցումը, որը Նա պատրաստվում է բարձրացնել որպես դրոշ: Զաքարիայի մեջ կեղծ դրոշը անօրենության կինն է, իսկ դրոշը ներկայացված է որպես աղավնիներ: Այն ժամանակ աշխարհը պիտի ընտրություն կատարի Հռոմի, որը ամեն անմաքուր և ատելի թռչնի վանդակն է, կամ աղավնու՝ Աստծո ուխտի խորհրդանիշի միջև:

Եվ նա բարձրաձայն աղաղակեց՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ մեծն Բաբելոնը և դարձավ դևերի բնակարան, ամեն պիղծ ոգու ապաստան և ամեն անմաքուր ու ատելի թռչնի վանդակ»: Հայտնություն 18:2:

Քրիստոսը, Իր մահվան և հարության առնչությամբ, ասաց. «քանդեցե՛ք այս տաճարը, և Ես երեք օրում կվեր կանգնեցնեմ այն»: Այդ երեք օրերը ներկայացնում են

մարգարեական մի ժամանակաշրջան, երբ տաճար է կանգնեցվում, ինչպես որ եղավ Մովսեսի, Քրիստոսի և Միլլերականների պարագայում: Աբրամի ընծայի համար պահանջված երեք տարեկան երինջը, այծը և խոյը ներկայացնում են, որ ուխտի այն երեք պատմություններից յուրաքանչյուրի ներսում, որոնք այժմ քննում ենք, մի տաճար պիտի կանգնեցվեր: Հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական ուխտային տաճարը այն դրոշմ է, որ պետք է բարձրացվի որպես պսակ դեպի երկինք: Այս պատճառով երինջը, այծը և խոյը երկրային գազաններ են՝ այդպիսով տարբերություն դնելով այն թռչունների հետ, որոնք թռչում են երկնքում: Այն ուխտային տաճարը, որ կանգնեցվում է վերջին օրերում, այն ժամանակն է, երբ Երուսաղեմն է բարձրացվում բոլոր բլուրներից և լեռներից վեր:

Թեև ես դեռևս չեմ նույնացրել Աբրամի ուխտի երեք քայլերից առաջինի յուրաքանչյուր տարրը, մինչ այժմ մեր դիտարկած յուրաքանչյուր տարր իր համապատասխանությունն ունի հին բառացի Իսրայելի սկզբում և ավարտում, ինչպես նաև նոր ժամանակների Իսրայելի սկզբում: Մենք ցույց ենք տվել Հայտնություն տասնչորսի հրեշտակների երեք քայլերը Աբրամի ուխտի առաջին քայլում: Երեք հրեշտակների այն ֆրակտալը, որ գտնվում է Աբրամի ուխտի առաջին քայլում, առավել ևս հստակորեն կհաստատվի, երբ քննենք Աբրամի ուխտի երկրորդ և երրորդ քայլերը:

Աբրամի «ուր» ընծաները ներկայացնում են ոչ միայն այն ընծաները, որոնք հետագայում պիտի դառնային Մովսեսի սրբարանի ծիսակարգերի մաս, այլև մատնանշում և հաստատում են մարգարեական ժամանակի դերը Աստծո ուխտի ժողովրդի պատմության մեջ: Դրանք հաստատում են Իսրայելի՝ որպես Աստծո ընտրյալ ժողովրդի, թե՛ սկիզբը, թե՛ ավարտները՝ լինի բառացի, թե հոգևոր:

Պողոսի 430 տարիները մարգարեական ժամանակաշրջան են, որոնք տրամաբանորեն չեն կարող առանձնացվել Աբրամի 400 տարիներից: Երբ դրանք դրվում են մեկը մյուսի վրա, ստացվում է երեսունամյա ժամանակաշրջան, որին հաջորդում են չորս հարյուր տարիներ: Այստեղից էլ մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Հին Կտակարանում արձանագրված մարգարեությունները Տիրոջ խոսքն են վերջին օրերի համար, և դրանք նույնքան անպատճառ պիտի կատարվեն, որքան որ մենք տեսանք Սան Ֆրանցիսկոյի ավերումը»: Նամակ 154, 1906 թ. մայիսի 26: